

Stefan Stenudd Ósensei a Einstein

*Zveřejněno v Svenska Fighter, 1995 a v The Aikido, Hombu dojo newsletter, 2/1997.
Český překlad Vanda Navrátilová.*

„Tajemství Aikidó“, řekl Ósensei, „je sjednotit se s pohybem vesmíru a uvést se v soulad s vesmírem samotným.“

Tohle je samozřejmě lehčí říct, než provést. Jakkoliv, chápu Ósenseiovu vizi jako odměnu při cvičení Aikidó, pozoruhodně výstižnou a to i z vědeckého hlediska.

Abyste Aikidó nebylo pouze provedení rychlých fint, které porazí oponenta, nebo jen příjemné tělesné cvičení, při kterém do sebe dvě osoby navzájem strkají (ačkoli tohle je samo o sobě zábavné), musíme se soustředit na tajemné představy Ósenseie. Pak zpozorujeme kouzelnou shodu mezi ideály Aikidó a řádem vesmírného světa. Ve skutečnosti pasují principy Aikidó velice dobře na moderní astronomické teorie.

Když se k sobě ve vesmíru dvě nebeská tělesa přitahují, řídí je gravitační síla. Gravitace nutí Zemi obíhat okolo slunce, místo toho, aby odlétla do nekonečné prázdnoty vesmíru. Když v roce 1860 formuloval Isaac Newton jako první zákony přitažlivosti, popsal je jako sílu, přitahující k sobě nebeská tělesa - ne nepodobnou situaci, kdy je krocen divoký kůň pomocí uzdy, která ho nutí běhat dokola v kruzích místo toho, aby mohl uprchnout. Tak by mohlo slunce díky své obrovské hmotnosti zatáhnout Zemi do soustavně zahnutého směru, ačkoli by planeta usilovala o přímou dráhu. Tato nekonečná hra sil dvou nebeských gigantů v nekonečném konfliktu, nebyla obzvláště sympatická.

Na počátku našeho století představil Albert Einstein své teorie relativity a zcela změnil onu představu. Ukázal, že gravitace nebyla přetahování se o lano, ale zakřivování samotné nepřetržitosti časoprostoru: když Země obíhá okolo slunce, neustále putuje ve svém vlastním přímém směru - namísto toho se sám vesmír ohýbá okolo slunce. Proto planeta Země nezmizí v hlubokém vesmíru, beze slunce, které by ji přitahovalo. Oběžnou dráhu Země lze přirovnat k miniatuře Ferrisova kola pro domácí hlodavce chované v kleci, kteří v něm běží a běží, přímo vpřed bez toho, aby se někde dostali.

Tohle může být naprosto otravné pro nebeská tělesa, stejně jako pro malá domácí zvířata, ale je to nepopíratelně doprovodná hvězda, která nás rovnoměrně vede k tréninku Aikidó. Uke by neměl být hozen tím, že by byl vytlačen ze svého směru, ale díky zakřivení nepřetržitosti časoprostoru tak, aby cítil, že cesta, kterou je veden, je právě ta cesta, kterou si sám zvolil. A když je toto cesta samotného vesmíru a všeho v něm, pak by nemělo být tak těžké se tomu naučit, že?